

Encara més sobre Banesto?

Quaranta dies després de la intervenció del Banc d'Espanya en Banesto l'odissea de Mario Conde continua cuejant. És un article de Fabià Estapé.

L'afer Banesto, és a dir, la intervenció del Banc d'Espanya, en correcte ús de les seves funcions com a titular de l'alta inspecció i disciplina de les entitats de crèdit, ha acabat, ben sorollosament, amb la destitució del cèlebre Mario Conde i de tot el seu consell d'administració. Ara han passat a la categoria, diguem-ne normal, de ciutadants sense fitxa bancària o sous miraculosos. Deixem per un dia –si ens ho permeten– l'existència d'uns fabulosos contractes blindats que ja voldrien per a vostès i per als seus néts. El 28 de desembre de 1993, diada dels Sants Innocents, ha passat a la història de la banca privada espanyola. Si tenim un xic de cura hauríem de reconèixer que vénen de lluny els dubtes sobre la gestió i la solvència a llarg termini del famós Banco Espanol de Crédito –el Banesto per als entesos– dubtes que no deixaven d'incloure la figura, la faisó i el delit del gairebé més famós dels *yuppies*: ens referim a Mario Conde, advocat de l'estat, nascut a Tui, l'any 1939, format a Deusto –nissaga d'empresaris–, particip d'una agosarada venda dels Laboratorios de Antibióticos, a uns interessos italians, etc. Un home, per anar al gra, que va saltar al prosceni quan fa prop de sis anys el Banc de Bilbao va llançar la cèlebre OPA sobre el Banesto (una OPA és, per als éssers corrents, una oferta pública de compra d'accions). Aleshores el Banc de Bilbao era presidit per José Àngel Sánchez Asiaín, aferrissat partidari de les fusions bancàries a l'estat amb l'objecte que l'economia espanyola pogués afrontar la competència exterior amb entitats de dimensió suficient. Tothom recorda que l'oferta del Banc de Bilbao, que suposava 5.000 pessetes per acció de Banesto, fou refusada iradament per una coalició formada per *viejas familias* i pel nou nen prodigi Mario Conde. Tot el que ve després és pura i trista història que ha trobat –els ho juro!– aixopluc en aquesta mena trista de “literatura hispana” que en diuen la premsa del cor.

I més del que puguin pensar! Mirin un petit detall: la televisió privada de més auditori –diuen–, “la pantalla amiga de

Mario Conde rodejat de fotògrafs. L'ex-president de Banesto va ser nomenat empresari espanyol de l'any 93.

Tele 5”, donava a conèixer, la mateixa tarda del dia de la intervenció del Banco Espanol de Crédito pel Banc d'Espanya, que “l'empresari espanyol de l'any 1993 era Don Mario Conde”!

Ara bé, quan tot semblava endegat per fer una de les operacions quirúrgiques vàlides per garantir la salut del sistema capitalista, va semblar que el fet d'anomenar –amb un mandat per un any– una comissió de notoris banquers, presidits per Alfredo Sáenz (conegut al Principat perquè va ser el responsable del “reflotament” de Banca Catalana), donaria un temps per fer i refer els comptes i comprovar el que ja se sabia: que l'equip presidit per Mario Conde en sis anys havia fet fonedissos capital i reserves amb la possible presència d'altres activitats punides per la Llei de Disciplina d'Entitats de Crèdit. Aquest és el cas dels “artificis comptables” denunciats a la Comissió del Congrés dels Diputats pel governador del Banc d'Espanya, Luis Àngel Rojo. Han brollat –i sembla mentida– noves mostres d'una actitud que no puc deixar de titllar de mesella.

Potser l'explicació més vàlida és la de tenir en compte –alerta– que el Banesto de Mario Conde ha invertit, directament o indirectament, en els mitjans de comunicació social prop de 100.000 milions de pes-

setes. I els galls –els seus noms seran coneguts ben aviat– han actuat sense gaire pudor. Deuen haver pensat allò de “*gallo que no canta algo tiene en la garganta*”.

Ho dic perquè, així que van aparèixer al rotlle de la Borsa de Valors de Madrid, es van registrar unes cotitzacions d'accions de Banesto de prop de les 800 pessetes que representaven, no ho oblidem, la pèrdua del 57% del seu valor del 28 de desembre de 1993 (11.995 ptes.). I no reblem el clau recordant les 5.000 pessetes ofertes pel Banc de Bilbao! Mirin: certs diaris de Madrid, i *qualque rivista settimanale* han trobat suficient la cotització assolida per unes transaccions que signifiquen el 2,5% del capital per dir que “el mercat dona una bufetada al pla Sáenz o al pla del Banc d'Espanya”. Serà d'agrair una actitud de respecte i de subordinació a la veritat més elemental? Vostès saben que els bancs tenen limitada –per llei– la seva “autocartera”, és a dir, les seves accions a fi que no puguin manipular-ne el preu en la borsa? Vostès saben que el destituit Mario Conde i el seu consell tenien una “autocartera” sis vegades més grossa que la permessa? N'hi ha prou, pel moment, amb un record que el sistema capitalista només es justifica pel respecte escrupolós a la llei?

Fabià Estapé